

บทที่ ๔

บทสรุป

๔.๑ สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษากลวิธีและรูปภาพที่แสดงการขอร้องในภาษาไทย รวมถึงศึกษาการขอร้องที่แปรไปตามปัจจัยด้านสถานภาพ และความยากง่ายของเรื่อง ทั้งนี้เพื่อให้เข้าใจลักษณะการใช้ภาษาเพื่อแสดงเจตนาขอร้องของคนไทย รวมถึงอิทธิพลจากปัจจัยบางประการที่ทำให้เลือกใช้การขอร้องแตกต่างกันออกไป

ผลการศึกษาพบว่า กลวิธีการขอร้องในภาษาไทยนั้น สามารถจำแนกได้เป็น ๒ กลวิธีใหญ่ๆ ได้แก่ การขอร้องอย่างตรงไปตรงมา และการขอร้องอย่างไม่ตรงไปตรงมา ทั้งนี้การขอร้องอย่างตรงไปตรงมานั้นสามารถแบ่งออกได้อีก เป็น ๒ กลวิธีด้วยกัน คือ การขอร้องอย่างตรงไปตรงมาที่ไม่มีส่วนตกแต่ง และการขอร้องอย่างตรงไปตรงมาที่มีส่วนตกแต่ง สำหรับการขอร้องที่มีส่วนตกแต่งนั้นยังสามารถจำแนกวิธีการย่อยออกได้อีกเป็น ๘ กลวิธีย่อย ได้แก่ การลดความรุนแรงของสถานการณ์ การยกย่องและให้เกียรติผู้ฟัง การแสดงความเป็นกันเอง การเสนอทางเลือก การแสดงความเกรงใจ การแสดงเหตุผล การเสนอข้อแลกเปลี่ยน และการสำนึกบุญคุณ

ในส่วนของรูปภาพที่แสดงการขอร้องนั้น ผู้วิจัยพบว่าเป็นเพียงเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อเจตนาขอร้อง ดังนั้น รูปภาพจะเป็นอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับกลวิธีในการขอร้องของผู้พูด จากข้อมูลกล่าวพอสังเขปได้ว่า รูปภาพที่ปรากฏในการขอร้องอย่างตรงไปตรงมา จะมีกริยาหลักที่บ่งเจตนาขอร้องอยู่ด้วย เช่น ขอ ขอร้อง ฯลฯ และอาจปรากฏร่วมกับคำขยายกริยา ด้วย แต่กรณีที่การขอร้องนั้นเป็นการขอร้องที่มีส่วนตกแต่ง จะมีรูปภาพที่เพิ่มเข้ามาเพื่อสร้างความสุภาพ เช่น คำว่า หน่อย นิดเดียว ฯลฯ ในกลวิธีการลดความรุนแรงของสถานการณ์ คำเสริมบอกสถานภาพ คะ ครับ ในกลวิธีการยกย่องและให้เกียรติผู้ฟัง เป็นต้น บางครั้งอาจทำให้รูปประโยคที่ใช้ขอร้องเปลี่ยนเป็นอย่างอื่น เช่น รูปประโยคคำถาม หรือรูปประโยคเงื่อนไข ในกลวิธีการเสนอทางเลือก เป็นต้น

ส่วนการขอร้องอย่างไม่ตรงไปตรงมานั้น ไม่มีรูปภาพใดๆ ที่บ่งเจตนาขอร้องอย่างชัดเจน เหมือนอย่างการขอร้องอย่างตรงไปตรงมาเพราะผู้พูดเลี่ยงไปกล่าวอย่างอื่นแทนการแสดงเจตนาอย่างชัดเจน

ผลการศึกษาความถี่ในการเลือกใช้กลวิธีการขอร้องในภาษาไทย พบว่าผู้พุดนิยมนิยมการขอร้องอย่างตรงไปตรงมาที่มีส่วนตกแต่งมากที่สุด ตามด้วยการขอร้องอย่างไม่ตรงไปตรงมา และการขอร้องอย่างตรงไปตรงมาที่ไม่มีส่วนตกแต่ง ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าในการขอร้องนั้น ผู้พุดส่วนใหญ่ นิยมกล่าวเจตนาอย่างชัดเจน ขณะเดียวกันก็พยายามตกแต่งแก้ไขถ้อยคำเพื่อสร้างความสุภาพหรือทำให้เจตนาเบาลง ซึ่งให้เห็นว่า ในการขอร้อง ผู้พุดมักคำนึงถึงการสร้างความสุภาพพร้อมกับการสร้างประสิทธิภาพในการสื่อเจตนา

ทั้งนี้กลวิธีย่อยของการขอร้องอย่างตรงไปตรงมาที่มีส่วนตกแต่งที่ผู้พุดนิยมนิยมใช้มากที่สุดจนถึงน้อยที่สุด ได้แก่ การลดความรุนแรงของสถานการณ์ การเสนอทางเลือก การยกย่องและให้เกียรติผู้ฟัง การแสดงเหตุผล การแสดงความเกรงใจ การแสดงความเป็นกันเอง การเสนอข้อแลกเปลี่ยน และการสำนึกบุญคุณ ตามลำดับ

ประเด็นการขอร้องที่แปรตามสถานภาพนั้น สรุปได้ว่า กลวิธีที่ผู้พุดทุกสถานภาพนิยมใช้มากที่สุด คือ การขอร้องอย่างตรงไปตรงมาที่มีส่วนตกแต่ง ตามด้วยการขอร้องอย่างไม่ตรงไปตรงมา และการขอร้องอย่างตรงไปตรงมาที่ไม่มีส่วนตกแต่ง ตามลำดับ อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบการขอร้องระหว่างผู้พุดที่มีสถานภาพสูงกว่า สถานภาพเท่ากัน และสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง พบว่า หากผู้พุดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง จะเลือกใช้การขอร้องอย่างตรงไปตรงมาที่ไม่มีส่วนตกแต่งมากที่สุดเมื่อเทียบกับผู้พุดสถานภาพอื่น ในขณะที่ผู้พุดที่มีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟังจะไม่เลือกใช้กลวิธีดังกล่าวเลย ในทางตรงข้าม ผู้พุดที่มีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง จะเลือกใช้การขอร้องอย่างไม่ตรงไปตรงมามากกว่าผู้พุดสถานภาพอื่น ในขณะที่ผู้พุดที่มีสถานภาพเท่ากับผู้ฟังไม่เลือกใช้กลวิธีนี้เลย

ในการเลือกใช้กลวิธีย่อยของการขอร้องอย่างตรงไปตรงมาที่มีส่วนตกแต่งนั้น พบว่าผู้พุดทุกสถานภาพเลือกใช้การลดความรุนแรงของสถานการณ์มากที่สุด อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบการสร้างความสำเร็จในการขอร้องของผู้พุดแต่ละสถานภาพ พบว่า ผู้พุดที่มีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง จะคำนึงถึงการยกย่องและให้เกียรติผู้ฟังค่อนข้างมากเป็นพิเศษ กล่าวคือนิยมใช้รองจากการลดความรุนแรงของสถานการณ์ พิจารณาได้ชัดเจนจาก การเลือกใช้คำที่แสดงการยกย่องและให้เกียรติผู้ฟัง เช่น คำกริยาขอความกรุณา ขออนุญาต เป็นต้น ในขณะที่ผู้พุดสถานภาพอื่นนิยมใช้เพียงคำเสริมบอกสถานภาพคะ ครับ เพื่อยกย่องและให้เกียรติผู้ฟังเท่านั้น

กรณี การเสนอทางเลือก การแสดงเหตุผล และการแสดงความเกรงใจ นั้น พบว่าจะมีจำนวนการใช้มากขึ้นเมื่อผู้พุดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง ในทางตรงข้ามจะมีจำนวนการใช้ลดลงเมื่อผู้พุดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง ส่วนการชดเชยบางสิ่งบางอย่างแก่ผู้ฟังด้วยการเสนอข้อแลกเปลี่ยนและการ

สำนักบุญคุณนั้นพบว่าเป็นกลวิธีที่ผู้พุดนิยมใช้น้อยมาก แต่จะพบว่าผู้พุดที่มีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟังนิยมใช้การเสนอข้อแลกเปลี่ยนเป็นจำนวนมากกว่าผู้พุดสถานภาพอื่น ขณะเดียวกันก็พบว่าผู้พุดที่มีสถานภาพเท่ากับผู้ฟังนิยมใช้การสำนักบุญคุณเป็นจำนวนมากกว่าผู้พุดสถานภาพอื่น ในขณะที่ผู้พุดที่มีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟังไม่นิยมใช้กลวิธีดังกล่าวเลย

ในด้านรูปภาพที่ปรากฏในการขอร้องของผู้พุดสถานภาพต่างๆ นั้น พบว่าผู้พุดที่มีสถานภาพเท่ากับผู้ฟังมักจะใช้รูปภาพที่ไม่เป็นทางการมากกว่าผู้พุดสถานภาพอื่น เช่น การใช้วลีบอกการถามเพื่อสื่อกลวิธีการเสนอทางเลือกนั้น ผู้พุดที่มีสถานภาพเท่ากับผู้ฟังอาจใช้คำว่า *ได้ปะ ใต้ปะ* แทนคำว่า *ได้หรือเปล่า* ในขณะที่ผู้พุดสถานภาพอื่นไม่นิยมใช้ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาความถี่โดยรวมของกลวิธีย่อยที่ปรากฏในการขอร้องอย่างตรงไปตรงมาที่มีส่วนตกแต่ง พบว่า ผู้พุดที่มีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟังนิยมใช้เป็นจำนวนความถี่มากกว่าผู้พุดสถานภาพอื่น ในทางตรงข้าม ผู้พุดที่มีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟังจะนิยมใช้เป็นจำนวนความถี่น้อยกว่าผู้พุดสถานภาพอื่น ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่ายิ่งผู้พุดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟังก็ยิ่งต้องคำนึงถึงการสร้างความสุภาพมากขึ้น ในขณะที่ผู้พุดที่มีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟังจะให้ความสำคัญน้อยลง

ผลการศึกษารายการขอร้องที่แปรตามสถานภาพ สะท้อนลักษณะสังคมไทยระบบอาวุโสอย่างชัดเจน ทั้งนี้สามารถแสดงออกได้ด้วยการใช้ภาษาที่มีลักษณะแตกต่างกันออกไป

ส่วนประเด็นการขอร้องที่แปรตามความยากง่ายของเรื่องนั้น พบว่าทั้งสถานการณ์การขอร้องที่เป็นเรื่องง่ายและเรื่องยาก ผู้พุดต่างเลือกใช้กลวิธีการขอร้องอย่างตรงไปตรงมาที่มีส่วนตกแต่งมากที่สุด ตามด้วยการขอร้องอย่างไม่ตรงไปตรงมา และการขอร้องอย่างตรงไปตรงมาที่ไม่มีส่วนตกแต่ง ตามลำดับ อย่างไรก็ตามผู้พุดจะนิยมใช้การขอร้องอย่างไม่ตรงไปตรงมามากขึ้นเมื่อสถานการณ์การขอร้องนั้นเป็นเรื่องยาก และผู้พุดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง

ในการตกแต่งแก้ไขถ้อยคำที่แสดงการขอร้องอย่างตรงไปตรงมา เพื่อสร้างความสุภาพหรือทำให้เจตนาเบาลงนั้น พบว่า ทั้งสถานการณ์ง่าย และยาก ผู้พุดต่างคำนึงถึงการพยายามไม่รบกวนหรือเรียกร้องให้ผู้ฟังช่วยเหลือมากนัก พิจารณาได้จากการนิยมใช้กลวิธีการลดความรุนแรงของสถานการณ์มากที่สุด ตามด้วยการเสนอทางเลือก ทั้งนี้ผู้พุดจะนิยมกลวิธีดังกล่าวเป็นจำนวนมากขึ้นเมื่อเรื่องที่ขอร้องเป็นเรื่องยาก

เมื่อพิจารณาการขอร้องของผู้พูดแต่ละสถานภาพ พบว่า ในสถานการณ์การขอร้องที่เป็นเรื่องยากนั้น ผู้พูดที่มีสถานภาพเท่ากับผู้ฟังจะให้ความสำคัญต่อการแสดงเหตุผลมากขึ้นกว่าการขอร้องที่เป็นเรื่องง่าย พิจารณาได้จากการที่ผู้พูดนิยมใช้การแสดงผลรองลงมาจากการลดความรุนแรงของสถานการณ์ ในขณะที่ผู้พูดที่มีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟังจะคำนึงถึงการเสนอทางเลือกมากกว่า ส่วนผู้พูดที่มีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟังจะให้ความสำคัญต่อการขกของและให้เกิดริผู้ฟังค่อนข้างมาก ทั้งในสถานการณ์การขอร้องที่เป็นเรื่องง่ายและเรื่องยาก

กรณีการเสนอข้อแลกเปลี่ยนและการสำนึกบุญคุณนั้น พบว่าผู้พูดจะนิยมใช้มากขึ้นเมื่อเรื่องขอร้องเป็นเรื่องยาก แต่อย่างไรก็ตามจะพบว่าผู้พูดที่มีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟังนิยมใช้การเสนอข้อแลกเปลี่ยนเป็นจำนวนมากกว่าผู้พูดสถานภาพอื่น ส่วนผู้พูดที่มีสถานภาพเท่ากับผู้ฟังนิยมใช้กลวิธีการสำนึกบุญคุณเป็นจำนวนมากกว่าผู้พูดสถานภาพอื่น ในขณะที่ผู้พูดที่มีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟังไม่นิยมใช้กลวิธีดังกล่าวเลย

อย่างไรก็ตาม เมื่อสังเกตความถี่โดยรวมของกลวิธีย่อยที่ปรากฏในการขอร้องโดยตรงไปตรงมาที่มีส่วนตกแต่ง จะพบว่ายิ่งเรื่องขอร้องเป็นเรื่องยาก ก็จะมีตกแต่งแก้ไขด้วยคำด้วยกลวิธีย่อยต่างๆเพื่อสร้างความสุภาพมากขึ้น และถ้าหากผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟังด้วยแล้ว ก็จะมีตกแต่งแก้ไขด้วยกลวิธีย่อยต่างๆมากขึ้น

ผลการศึกษาการขอร้องที่แปรตามความยากง่ายของเรื่อง แสดงให้เห็นว่า หากสถานการณ์การขอร้องนั้นเป็นเรื่องยาก หรือทำให้ผู้พูดต้องเคืองร้อนลำบากใจ ผู้พูดก็จะพยายามสร้างความสุภาพหรือทำให้เจตนาบาลงอีก อย่างไรก็ตามหากผู้พูดมีสถานภาพที่ต่างกัน การเลือกใช้กลวิธีการขอร้องก็อาจแตกต่างกันออกไปได้ ทั้งนี้จึงแสดงให้เห็นว่าสถานภาพของผู้พูดนั้นมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อความนิยมในการเลือกใช้กลวิธีการขอร้องที่มีความยากง่ายแตกต่างกัน

๔.๒ อภิปรายผล

งานวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่า การใช้ภาษาเพื่อสื่อเจตนาขอร้องนั้น มีวิธีและรูปภาษาที่หลากหลาย ทั้งนี้สะท้อนถึงพฤติกรรมการใช้ภาษาของมนุษย์ว่าไม่ได้เป็นไปตามแบบแผนที่แน่นอน เจตนาที่สื่อออกไปนั้นก็ไม่ได้ผูกติดอยู่กับรูปภาษารูปใดรูปหนึ่ง ในขณะที่รูปภาษาเองก็อาจสื่อความหมายได้มากกว่า ๑ ความหมายเช่นกัน ฉะนั้นการทำความเข้าใจเจตนาที่แท้จริงของผู้พูดจึงต้องอาศัยบริบทแวดล้อมช่วยในการพิจารณา

จากการศึกษาพฤติกรรมการขอร้องในภาษาไทย จะเห็นว่าผู้พูดนิยมขอร้องด้วยวิธีการที่ชัดเจน ตรงไปตรงมา แต่มีการตกแต่งถ้อยคำเพื่อสร้างภาพลักษณ์มากขึ้น ทั้งนี้ในการสร้างความสุภาพด้วยกลวิธีทั้ง ๘ วิธีที่ได้เสนอไป พบว่าผู้พูดนิยมใช้กลวิธีการลดความรุนแรงของสถานการณ์มากที่สุด ในขณะที่นิยมใช้กลวิธีการเสนอข้อแลกเปลี่ยนและสำนึกบุญคุณน้อยมาก อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาการขอร้องที่แปรตามปัจจัยด้านสถานภาพทางสังคมของผู้พูดกับผู้ฟัง และความยากง่ายของเรื่อง จะพบว่าปัจจัยทั้ง ๒ นั้น ไม่มีผลต่อความนิยมในการเลือกใช้กลวิธีการขอร้องเท่าใดนัก เพราะไม่ว่าผู้พูดจะมีสถานภาพเช่นใด และขอร้องด้วยเรื่องที่ยากหรือง่าย ต่างก็นิยมใช้การลดความรุนแรงของสถานการณ์มากที่สุด ในขณะที่นิยมการเสนอข้อแลกเปลี่ยนและสำนึกบุญคุณน้อยที่สุดเช่นกัน แต่กระนั้นจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า สถานภาพของผู้พูดกับผู้ฟัง และความยากง่ายของเรื่องมีผลต่อจำนวนความถี่โดยรวมของการเลือกใช้กลวิธีย่อยของการขอร้องที่มีส่วนตกแต่ง กล่าวคือ ยิ่งผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง และถ้าหากเรื่องที่ขอร้องเป็นเรื่องยาก ความถี่ในการเลือกใช้กลวิธีย่อยก็จะมากขึ้น ในทางตรงข้าม หากผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง และเรื่องที่ขอร้องเป็นเรื่องง่าย ความถี่ในการเลือกใช้กลวิธีย่อยก็จะน้อยลง

อนึ่ง เมื่อเปรียบเทียบระหว่างปัจจัยด้านสถานภาพทางสังคมของผู้พูดกับผู้ฟังและความยากง่ายของเรื่องแล้ว พบว่าปัจจัยด้านสถานภาพมีอิทธิพลต่อการขอร้องในภาษาไทยมากกว่าปัจจัยด้านความยากง่ายของเรื่อง กล่าวคือ ในสถานการณ์การขอร้องที่มีความยากง่ายเช่นเดียวกัน แต่ผู้พูดมีสถานภาพต่างกัน ผู้พูดแต่ละสถานภาพจะนิยมใช้กลวิธีต่างกัน พิจารณาได้จากกรณีที่ไม่ว่าสถานการณ์ที่ขอร้องจะง่ายหรือยาก ผู้พูดสถานภาพสูงกว่าผู้ฟังจะนิยมใช้กลวิธีการเสนอทางเลือก รองจากการลดความรุนแรงของสถานการณ์ ในขณะที่ผู้พูดที่มีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟังกลับนิยมใช้กลวิธีการขอร้องและให้เกียรติผู้ฟังมากกว่า เป็นต้น ในทางตรงข้าม หากให้สถานภาพของผู้พูดเป็นตัวตั้ง และให้การขอร้องนั้นแปรตามความยากง่ายของเรื่อง พบว่ากลวิธีที่ผู้พูดนิยมใช้จะไม่ต่างกัน พิจารณาได้จาก กรณีของผู้พูดที่มีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟังนั้น จะนิยมใช้การเสนอทางเลือกรองจากการลดความรุนแรงของสถานการณ์ ทั้งในสถานการณ์การขอร้องที่เป็นเรื่องง่ายและยาก ส่วนกรณีการขอร้องของผู้พูดที่มีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟังนั้น ก็จะพบว่านิยมใช้การขอร้องและให้เกียรติผู้ฟังรองลงมาจากลดความรุนแรงของสถานการณ์ ทั้งในสถานการณ์การขอร้องที่เป็นเรื่องง่ายและเรื่องยาก เป็นต้น

แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยด้านสถานภาพทางสังคมของผู้พูดกับผู้ฟังมีบทบาทต่อการขอร้องของคนไทย ทั้งนี้สะท้อนลักษณะสังคมไทยที่ให้ความสำคัญต่อระบบอาวุโส หรือค่านิยมเรื่องผู้ใหญ่ผู้น้อยมาก ผลที่ได้สอดคล้องกับที่ ทศนีย์ ทองสว่าง (๒๕๓๗ : ๗๕) ได้กล่าวว่า ค่านิยมเรื่องการเคารพผู้อาวุโสนั้น เป็นค่านิยมที่มีส่วนเข้าไปเกี่ยวข้องอยู่ในระบบโครงสร้างของสังคมไทยอยู่เสมอ งานวิจัยนี้จึงชี้ให้เห็นว่า ในการขอร้องนั้น คนไทยเลือกใช้วิธีการขอร้องโดยพิจารณาภายใต้กรอบของขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมไทย

สรุปได้ว่า การขอร้องในภาษาไทยนั้น แม้จะมีวิธีและรูปภาษาที่หลากหลาย แต่จะเห็นว่าวิธีที่ผู้พูดนิยมใช้มากที่สุดนั้นเป็นวิธีที่เข้าใจง่าย และใช้กันจนเป็นธรรมเนียมนิยมในการขอร้องพิจารณาได้จาก การใช้คำกริยาบ่งเจตนาขอร้องร่วมกับการตกแต่งด้วยคำบางคำ เช่น *หน่อย* *อยากจะ* *สักพัก* ฯลฯ ทั้งนี้วิธีดังกล่าวช่วยสร้างทั้งความสุภาพ และประสิทธิภาพในการสื่อเจตนา สำหรับการเลือกใช้กลวิธีการขอร้องนั้น ผู้พูดพิจารณาโดยคำนึงถึงบริบทของธรรมเนียมสังคม และวัฒนธรรมไทย แสดงให้เห็นว่า ขนบทางสังคมนี้มีบทบาทสำคัญต่อการกำหนดพฤติกรรมการใช้ภาษาของมนุษย์อย่างยิ่ง

๔.๓ ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาการขอร้องในภาษาไทย ทำให้ผู้วิจัยพบประเด็นอื่นๆ ที่น่าสนใจ และนำไปศึกษาวิเคราะห์ได้อีก อาทิเช่น การศึกษาการขอร้องที่แปรตามปัจจัยด้านอาชีพ เนื่องจากการศึกษาการขอร้องที่แปรตามสถานภาพ ผู้วิจัยพบข้อสังเกตอย่างหนึ่งเกี่ยวกับการขอร้องของผู้พูดที่มีสถานภาพเท่ากับผู้ฟัง ได้แก่ กลุ่มครูที่ขอร้องเพื่อนร่วมงาน และกลุ่มนักเรียนขอร้องเพื่อนนักเรียนด้วยกัน พบว่าถึงแม้คนสองกลุ่มนี้จะเป็นตัวแทนของผู้พูดที่มีสถานภาพเท่ากัน แต่บางครั้งก็มีความนิยมในการใช้กลวิธีที่ต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มครู มีแนวโน้มในการใช้กลวิธีการขอร้องและให้เกียรติผู้ฟังมากกว่ากลุ่มนักเรียน ในทางตรงข้ามกลุ่มนักเรียนนิยมการแสดงความเป็นกันเองมากกว่ากลุ่มครู

จากข้อสังเกตดังกล่าวจึงทำให้ผู้วิจัยคิดว่าการศึกษาการขอร้องของผู้พูดที่มีอาชีพต่างๆ กันน่าจะช่วยให้เห็นการขอร้องของคนไทยในอีกมุมมองหนึ่งที่น่าสนใจ เช่น การขอร้องของครู กับการขอร้องของพระสงฆ์ เป็นต้น

นอกจากนี้ยังอาจจะศึกษาการขอร้องในภาษาไทย เปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านที่มีวัฒนธรรมใกล้เคียงกัน เพื่อวิเคราะห์ว่ามีกลวิธีเหมือนหรือต่างจากการขอร้องในภาษาไทยอย่างไร และอาจจะศึกษาสาส์นศาสตร์ด้านลักษณะน้ำเสียง หรือการเปลี่ยนแปลงของเสียง เช่น เสียงของคำบอกมาลา “*นะ ตี เอะ ละ*” เพื่อให้เข้าใจเจตนา และกลวิธีการขอร้องที่ผู้พูดเลือกใช้ชัดเจนขึ้น